

Prejudiciālie jautājumi

- 1) vai Monreālas Konvencijas 19., 22. un 29. panta normas ir jāsaprot un jāinterpretē tādējādi, ka gaisa pārvadātājs ir atbildīgs pret trešajām personām, *inter alia* pret pasažiera darba devēju, kas ir juridiska persona, ar kuru ir noslēgts līgums par pasažieru starptautisko gaisa pārvadājumu, par zaudējumiem, kas ir radušies lidojuma nokavēšanās dēļ, kura dēļ prasītājam (darba devējam) radās papildu izdevumi saistībā ar nokavēšanos (piemēram, komandējuma maksājumi)?
- 2) ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai Monreālas Konvencijas 29. panta ir jāsaprot un jāinterpretē tādējādi, ka trešajām personām ir tiesības celt prasības pret gaisa pārvadātāju uz citiem pamatiem, piemēram, balstoties uz valsts tiesisko regulējumu?

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 19. septembrī iesniedza Augstākā tiesa (Latvija)
– Valsts ieņēmumu dienests/Artūrs Stretinskis**

(Lieta C-430/14)

(2014/C 421/32)

Tiesvedības valoda – latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākā tiesa

Lietas dalībnieki pamata procesā

Kasācijas sūdzības iesniedzējs: Valsts ieņēmumu dienests

Otra puse kasācijas tiesvedībā: Artūrs Stretinskis

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas Nr. 2454/93⁽¹⁾, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92⁽²⁾ par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, 143. panta 1. punkta "h" apakšpunkts interpretējams tādējādi, ka tas attiecināms ne tikai uz situācijām, kad darījuma puses ir vienīgi fiziskās personas, bet arī uz situācijām, kad ģimenes vai radniecības attiecības pastāv starp darījuma puses – juridiskās personas – amatpersonu un citu darījuma pusi (fizisko personu) vai tās amatpersonu (juridiskās personas gadījumā)?
2. Ja atbilde ir apstiprinoša, vai tiesai, kas izskata lietu, ir jāveic tālāks lietas apstākļu izvērtējums par patieso attiecīgās fiziskās personas ietekmi juridiskajā personā?

⁽¹⁾ OV L 253, 1. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, 2. nod., 6. sēj, 3. lpp.

⁽²⁾ OV L 302, 1. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, nod., 4. sēj., lpp. 307. .

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2014. gada 16. jūlija spriedumu lietā T-578/
12 National Iranian Oil Company/Padome 2014. gada 23. septembrī iesniedza National Iranian Oil
Company**

(Lieta C-440/14 P)

(2014/C 421/33)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: National Iranian Oil Company (pārstāvis – J.-M. Thouvenin, avocat)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas septītās palātas 2014. gada 16. jūlijā pasludināto spriedumu lietā T-578/12;
- apmierināt prasītājas prasījumus, ko tā norādījusi Eiropas Savienības Vispārējā tiesā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda sešus iebildumus par Vispārējās tiesas 2014. gada 16. jūlijā pasludināto spriedumu.

Pirmajā atcelšanas pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pasludinātā sprieduma 43. punktā nospriežot, ka, ņemot vērā Regulas (ES) Nr. 267/2012⁽¹⁾ 46. panta 2. punktu, ir jāuzskata, ka Padomes Īstenošanas regulā (ES) Nr. 945/2012⁽²⁾ ir skaidri norādīts, ka tās juridiskais pamats ir šī 46. panta 2. punkts. Juridiskais pamats nosakot juridisko formu, kādai jābūt tiesību aktam, kam ir šis juridiskais pamats; 46. panta 2. punktā juridiskā forma neesot noteikta.

Otrā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā pasludinātā sprieduma 54.–56. punktā, kas kopsavilkumā izsakāmi ar apgalvojumu, ka “no 215. panta 2. punkta neizriet, ka individuāli ierobežojoši pasākumi, kas pieņemti attiecībā pret fiziskām vai juridiskām personām, nevalstiskām grupām vai vienībām, ir jāveic atbilstoši LESD 215. panta 1. punktā paredzētajai procedūrai”. Pirmkārt, 215. panta 1. punkts, vienīgā LESD norma par ierobežojošiem pasākumiem, skaidri nosakot, ka šādiem pasākumiem piemērojamā procedūra ir tajā paredzētā procedūra, un netiek paredzēta neviena cita procedūra. Otrkārt, LESD 291. pants esot nesaderīgs ar LESD 215. panta 2. punktu. Visbeidzot, pakārtoti, LESD 291. panta 2. punkts nebūtu jāuzskata par tādu, ar ko Padomei tiek dots juridiskais pamats ierobežojošu pasākumu noteikšanai papildus LESD 215. panta 2. punktā esošajam.

Trešā pamata ietvaros, kas norādīts pakārtoti, ja tiktu nospriests, ka atsaukšanās uz LESD 291. panta 2. punktu individuālu ierobežojošu pasākumu noteikšanai ir juridiski iespējama tādas ierobežojošu pasākumu noteikšanas politikas ietvaros, kas sākotnēji pamatota ar LESD 215. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, sava sprieduma 74.–83. punktā būtībā nospriežot, ka Eiropas Savienības Padome, citējot 291. panta 2. punkta formulējumu, var “attiecīgi pamatotos gadījumos” izmantot šo atkāpes procedūru, par ko ir šī lieta. Pirmkārt, šādi noteikta prasība par pamatojumu neatbilstot netiešam pamatojumam. Otrkārt, pat ja pieņemtu, ka netiešs pamatojums varētu atbilst šai prasībai, šajā lietā tas nav izpildīts, jo Vispārējā tiesa attiecīgos tekstus ir interpretējusi kļūdaini.

Ceturtnā pamata ietvaros, kas ir norādīts pakārtoti, ja tiktu nospriests, ka atsaukšanās uz LESD 291. panta 2. punktu individuālu ierobežojošu pasākumu noteikšanai ir juridiski iespējama tādas ierobežojošu pasākumu noteikšanas politikas ietvaros, kas sākotnēji pamatota ar LESD 215. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot sava sprieduma 86. punktā, ka Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punkts “atstāj Padomei kompetenci īstenot šīs regulas 23. panta 2. un 3. punkta normas”, ar ko pietiekot, lai izpildītu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz norādi par šīs normas juridisko pamatu, kas esot LESD 291. panta 2. punkts. Kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa esot nonākusi pie šāda secinājuma, juridiski kļūdaini interpretējot Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punktu.

Piektā pamata ietvaros, kas ir norādīts pakārtoti, ja tiktu nospriests, ka atsaukšanās uz LESD 291. panta 2. punktu individuālu ierobežojošu pasākumu noteikšanai ir juridiski iespējama tādas ierobežojošu pasākumu noteikšanas politikas ietvaros, kas sākotnēji pamatota ar LESD 215. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdījies sava sprieduma 87. punktā, uzskatot, ka pienākums norādīt Savienības tiesību aktu pamatojumu neliek Padomei skaidri norādīt, ka Regula (ES) Nr. 267/2012 tika pamatota ar LESD 291. panta 2. punktu attiecībā uz Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punkta juridisko pamatu.

Sestā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, sava sprieduma 115. punktā nospriežot, ka Regulas (ES) Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā noteiktais kritērijs (apstrīdētais kritērijs) atbilst tiesiskas valsts principiem un, vispārīgāk, Eiropas Savienības tiesībām, jo neesot “ne patvaļīgs, ne neierobežots”, un sava sprieduma 123. punktā nospriežot, ka “apstrīdētais kritērijs ierobežo Padomes rīcības brīvību, nosakot objektīvus kritērijus, un nodrošina Savienības tiesībās prasīto paredzamības pakāpi”. Vispārējā tiesa esot arī pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību. Vispirms prasītāja uzsver, ka, pārrakstot apstrīdēto kritēriju, Vispārējā tiesa to ir atzinusi par saderīgu ar Savienības tiesībām, lai gan tā tiesiskums ir jānovērtē atbilstoši tam, kāds šis kritērijs ir ierakstīts regulā. Turklāt tā norāda, ka tas, ka Vispārējā tiesa esot pārrakstījusi apstrīdēto kritēriju, lai atzītu to par tiesisku, apdraud tās tiesības uz aizstāvību, liedzot tai tiesības atsaukties uz šo pārrakstīto tekstu savas aizstāvības sagatavošanai, jo tā nezināja šīs pārrakstīšanas nozīmi, veidojot savu aizstāvību, pilnībā iestājoties pret to. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējās tiesas argumentācija nav saskanīga, kas esot tās pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

⁽¹⁾ Padomes 2012. gada 23. marta Regula (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2012. gada 15. oktobra Īstenošanas regula (ES) Nr. 945/2012, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 282, 16. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 24. septembrī iesniedza Højesteret (Dānija) – DI
[Dansk Industri], kas rīkojas Ajos A/S vārdā/Karsten Eigil Rasmussen mantinieki**

(Lieta C-441/14)

(2014/C 421/34)

Tiesvedības valoda – dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Pamatlietas puses

Prasītājs: DI [Dansk Industri], kas rīkojas Ajos A/S vārdā

Atbildētājs: Karsten Eigil Rasmussen mantinieki

Prejudiciālie jautājumi:

- 1) Vai vispārējais ES tiesību princips, ar kuru tiek aizliegta diskriminācija vecuma dēļ, ietver aizliegumu attiecībā uz tādu sistēmu, kāda ir Dānijā, saskaņā ar kuru darbiniekiem nav tiesību saņemt atlaišanas pabalstu, ja viņiem ir tiesības saņemt vecuma pensiju, kuru finansē viņu darba devējs saskaņā ar pensiju shēmu, kurai viņi ir pievienojušies pirms 50 gadu vecuma sasniegšanas, neatkarīgi no tā, vai viņi izvēlas palikt darba tirgū vai pensionēties?